ఆలోచనకు ఇవతలి వైపు

విశ్వనాథ గణపతి రావు

ఆ మలుపు తిరిగాడు నరసింహులు

తిరగగానే ప్రక్క వీధి వచ్చింది ఆ వీధిలో ఉన్న అడ్రసులు తన చేతిలో ఉన్నాయోమోనని చూసుకున్నాడు. చేతిలో ఉన్న కవర్ల కట్టలో నుండి ఒకే ఒక కవరు బయట పడింది. దానిమీద అడ్రసు చూసాడు.

ఆ అడ్రసు తను ప్రతీ రోజూ చూస్తున్నదే!

యధాలాపంగా అల్లంత దూరంలో ఉన్న ఆ అడ్రసు గల ఇంటి వైపు చూసాడు

గుమ్మానికి చేరబడి ఆ అమ్మాయి నిలుచుని ఉంది. ఆ అమ్మాయి ప్రతి రోజూ ఈ వేళకు అక్కడే నిలుచునే ఉంటుంది. అది ఆమెకు దిన చర్య.

ఆమెకు ఉత్తరం అందించడం తనకూ దిన చర్యే అయిపోయింది- అని అనుకున్నాడు నరసింహులు అనుకుని ఈ కవరు పట్టుకుని ముందుకు నడిచాడు

నల్లని తారు రోడ్డు మీద నడుస్తున్న అతనికి ఎందుకనో ఈ రోజు ఆలోచించాలనిపిస్తుంది. తను ప్రతీ రోజూ అందించే ఈ కవర్లకోసం, వాటి కోసం నిరీక్షించే ఆ అమ్మాయి కోసం .

ఆలోచిస్తుంటే అన్నీ ప్రశ్నలే ఎదురవ్వ సాగాయి.

అసలు ప్రతి రోజూ ఈ అమ్మాయికి లెటర్ వ్రాసె వాళ్ళెవరూ?.. .

బంధువులా? బంధువులైతే ప్రతీ రోజూ రాస్తారా? కాదు కాదు ఇదేదో ప్రేమ వ్యవహారమే అయ్యి ఉంటుంది అటువంటిది కాకపోతే ఒక్క రోజు కూడా తప్పకుండా రాస్తారా?

ఆ ప్రేమించే వాడెవడో డైరెక్టుగావచ్చి ఈ అమ్మాయి తల్లి దండ్రులతో మాట్లాడొచ్చుకదా?.... ధైర్యం లేకనా? అంత ధైర్యం లేనివాడు ప్రేమించడం ఎందుకూ?

ఒకవేళ ఇది మోసమేమో! . మాయ మాటలకు ప్రేమ అనే రంగు పూసి అందంగా పొందు పరచి వ్రాసే ఈ లెటర్స్ ద్వారా ఆమెను మభ్య పరచి, వంచించాలని చూస్తున్నాడేమో?!

"ఛీ! ఛీ! ఈ కుర్రకారు ఎందుకిలా తయారవుతున్నారు? ప్రేమించుకోవడం తప్పు కాదు! కాని గాని పేరు చెప్పి వంచించుకోవడం పాపం కాదూ?

ఆ పాపానికి బలై పోబోతున్న ఈ అమ్మాయిని చూస్తుంటే తనకు బాధనిపిస్తుంది.

తన కెందుకు బాధ?

ఆమె తన కేమవుతుందని?

ఏమీ కాకపోయినా ఈ అమ్మాయి ఇంచు మించు తన కూతురు ఈడుదే! .. అందుకే ఈ ప్రేమ వ్యవహారాన్ని, ఈ వంచనని తెలివిగా తప్పించాలి!

అంటే తను ఏం చెయ్యాలి? ..

ఈ రోజు వచ్చిన కవర్ని ఈ అమ్మాయి కివ్వకుండా, ఆమె తల్లి దండ్రులకి అందేలా చెయ్యాలి! తరువాత జరిగే పరిణామం ఎలా ఉంటుందో చూడాలి.

అవును! ఇదే సరైన పద్ధతి!

ఒకవేళ తను విపరీతంగా ఆలోచించి, కూడని పని చెయ్యడంలేదు కదా? ...

కాదు, కాదు ఇది కూడని పని కాదు. ఓ అమాయకజీవి కల్యాణ పీఠమని తలచి బలిపీఠాన్ని ఎక్కబోతుంటే నేర్పుగా తప్పించాలని చేస్తున్న ప్రయత్నం మాత్రమే!

ఈ ఆలోచనలు ఎంతటి విపరీతాన్ని సృష్టిస్తుందో అతను గ్రహించలేకపోయాడు అందుకే ఇంతసేపు ఆలోచించ గలిగాడు.

"క్లింగ్! క్లింగ్!" మని సైకిల్ బెల్ వినిపించగానే ఉలిక్కిపడి ఆలోచననుండి తేరుకున్నాడు నరసింహులు. తేరుకుని తను ఎక్కడున్నాడో చూసుకున్నాడు అనుకోకుండా ఆ అమ్మాయి నిలుచునిఉన్న ఇంటి ముందుకే వచ్చేసాడు. వెను తిరిగి చూసాడు.

ఎవరో కుర్రాడు సైకిల్‌మీద కూర్చుని ఒక కాలు నేల మీదకు ఆనించి నిలుచున్నాడు

"ఎ-270 ఇంటికి ఉత్తరాలేమైనా ఉన్నాయండి, పోస్టుమన్‌గారు?" అని అడిగాడు

"లేవు!" అని టక్కున సమాధాన మిచ్చాడు నరసింహులు ఎందుకంటే, ఆ ఇంటి నెంబరు ఈ వీధిలోనే ఉంది. ఈ వీధిలో ఆ అమ్మాయికి ఇవ్వవలసిన కవరకు తప్ప మరొకటి తన దగ్గర లేదు కనుక

గబుక్కున తల ఎత్తి అటు చూసాడు. ఆ అమ్మాయి తన వేపే చూస్తుంది. నిన్నను తను ఇచ్చిన కవరులోని వివరాలకూ, ఇప్పటికీ ఒక్క రోజు కాలం గడిచినా, ఒక యుగం నుండి వార్తలు అందక ఆందోళనగా చూసే చూపులా ఉంది ఆమె చూపు!

ఒక్క క్షణం తత్తర పడ్డాడు. 'కవరు ఇచ్చేద్దామా' అనుకున్నాడు ఇచ్చేస్తే, ఇంతసేపూ తను ఆలోచించిన దానికి అర్థ మేముంటుంది? అని అనుకుంటూ ఒక్క అడుగు ముందుకు వేసి, ఎందుకనో మరోసారి ఆమె వైపు చూసాడు ఆమె ముఖంలో ఆశ్చర్యం, ఆందోళనా కనిపించాయి వాటిని గ్రహించినా తన నిర్ణయం ప్రకారం వడి వడిగా అడుగులు వేస్తూ వెళ్ళిపోయాడు.

వీధి చివరికి వెళ్ళి ఒక్కసారి వెను తిరిగి చూశాడు ఆమె అతనివైపు చూస్తూనే ఉంది. కాని ఆమె ముఖంలో భావాలు స్పష్టంగా కనిపించడం లేదు అతనికి

మలుపు తిరిగి మరో వీధిలోకి వెళ్ళిపోయాడు మిగతా కవర్ను ఇవ్వడానికి!

* * *

కవర్లన్నీ ఇచ్చేసి మిగిలి ఉన్న ఒక్క కవరు పట్టుకుని మళ్ళి ఈ వీధికే వచ్చాడు నరసింహులు వస్తూ మలుపు తిరిగి ఆ ఇంటి వైపు చూశాడు అక్కడ ఆ అమ్మాయి నిలుచుని లేదు వడి వడిగా అడుగలు వేస్తూ అక్కడికి వచ్చాడు

ఇంటికి తాళం వేసి ఉంది.

ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యపోయాడు నరసింహులు

'ఆ అమ్మాయి తప్ప వాళ్ళ వాళ్ళెవరూ ఇంట్లో లేరన్నమాట అందుకే ఎక్కడికో వెళుతూ తాళం వేసుకుని వెళ్ళిపోయింది '

తలుపు క్రింద నుంచి లోపటికి వేసేస్తే! నో!' , వద్దు! మరలా ఆ అమ్మాయే వచ్చి తీసుకుంటుంది. ఇందాక ఇవ్వని కవరు ఇప్పుడు ఎలా ఇచ్చాడూ?' అని తనమీద అనుమానం కూడా పడవచ్చు! అందుకని

రేపు రాబోయే కవరూ, ఇదీ కలిపి రేపే వాళ్ళ తల్లి దండ్రులకు అందించేస్తే సరిపోతుంది! అని మనసు ఆదేశించగా, ఆ కవరును బుజానికి వ్రేలాడుతున్న ఖాకీ రంగు సంచిలో పడేసుకున్నాడు

అక్కడనుండి తిన్నగా పోస్టాఫీసుకి వెళ్ళి అక్కడ ఆఫీసు పనులు చూసుకుని తరువాత ఇంటికి బయలు దేరాడు

* * *

లావణ్య చనిపోయింది

ఆత్మహత్య చేసుకొని చనిపోయింది

ఉరి పోసుకుని చనిపోయింది

మతి పోయింది చాలా మందికి, ఈ వార్త తెలిసిన తరువాత ఎన్నో అనుకున్నారు తర్వాత! .

ఇంత అఘాయిత్యం ఎందుకు చేసుకుంది?

ఉరి పోసుకుని చనిపోవల్సిన కష్టమేమొచ్చి పడింది? ఇక పెళ్ళి కాదేమోనని భయపడిందా?...

అప్పుడే ఎందుకంత భయం? ఇంకా పదహారేళ్ళ వయసు కూడా పూర్తిగా నిండలేదే!.... తండ్రి ఏమైనా అన్నాడా?

తప్పు, తప్పు! ... ఆయన్ని అనుకుంటే పాపం చుట్టుకుంటుంది. కూతుర్ని పల్లెత్తు మాట ఏనాడూ ఉని ఎరుగడు భార్య పోయిన తరువాత, అన్నాళ్ళూ కళ్ళలో పెట్టుకుని పెంచుకున్నాడు...!. పాపం!. . అసహాయుడ్ని చేసి పోయింది. ఎంత పని చేసింది!... అసలెందుకు చేసిందింత పని ఇంత విరక్తి ఆమెకు ఎందుకు కలిగింది

ఇంతటి తెగింపు చేయడానికి ముఖ్యమైన కారణ-మేమైనా ఉందా? ... ఉండే ఉండి ఉంటుంది. లేక-పోతే బ్రతుకును ముగించుకునే తెగింపు చేయదు కదా?! ... కారణం ఏమయుంటుంది?,

ప్రేమలో గాని పడిందా? దానివల్ల మోస-పోయిందా? లేదు! లేదు! . . లావణ్య అటువంటిది కాదు. ఏనాడూ ఏ యువకుడితోనూ కనీసం మాట్లాడినట్లు కూడా చూడలేదు.

చూడకపోయినా అటువంటి దేదో ఉండి ఉంటుంది ప్రేమలూ, మోసాలూ జరగకుండా ఇలాంటి అఘాయిత్యానికి ఏ అమ్మాయి కూడా తలపడదు!

పోయింది ఎలాగా చనిపోయింది గాని, పాపం ఆ తండ్రి బాధను చూడలేక పోతున్నాం! కన్నీరు, మున్నీరుగా ఏడుస్తున్నాడు. అది కన్నీరు కాదు. రక్తమే!

రక్తానికి రక్తంగా ఏడుస్తున్నాడు

ఏమైపోతాడో పాపం!

"చూడు నరసింహులూ .."

చూసాడతను. ఎదురుగా పోస్టు మాష్టారుగారు నిలుచుని ఉన్నారు చాపమీదనుంచి గబుక్కున లేవబోయిన నరసింహులుని భుజం మీద చేయి వేసి కూర్చోబెట్టి, తనూ ప్రక్కనే కూర్చున్నారు మాష్టారు-గారు

"చూడు నరసింహులు! జరిగి పోయిందేదో జరిగి పోయింది. నువ్విలా బాధ పడుతూ ఉన్నంత మాత్రాన, చనిపోయిన నీ కూతురు బ్రతికి రాదు. ఈ రెండు రోజులకే నీవు సగం మనిషివై పోయావు. నా మాట విని రేపట్నుంచి ఆఫీసుకి వచ్చేయ్! అలాగైనా కాస్త బాధను మరచిపోగలుగుతావు" అని అనగానే నరసింహులు గొల్లున ఏడ్చేసాడు ఏడుస్తూనే అన్నాడు-

"అసలు నేనేం పాపం చేసాను సార్? ఆ భగ-వంతుడు నాకీ అన్యాయం చేసాడు!"

"అన్యాయం చేసింది భగవంతుడు కాదురా! నీ కూతురు చేసింది!" అని అనలేకపోయారు మాష్టారు-గారు మరో మాట చెప్పి సమాధాన పరచనూ లేకపోయారు నరసింహులి బాధ చూసి అతని గుండె కూడా బరువెక్కిపోయి, కళ్ళలో సన్నని నీటి

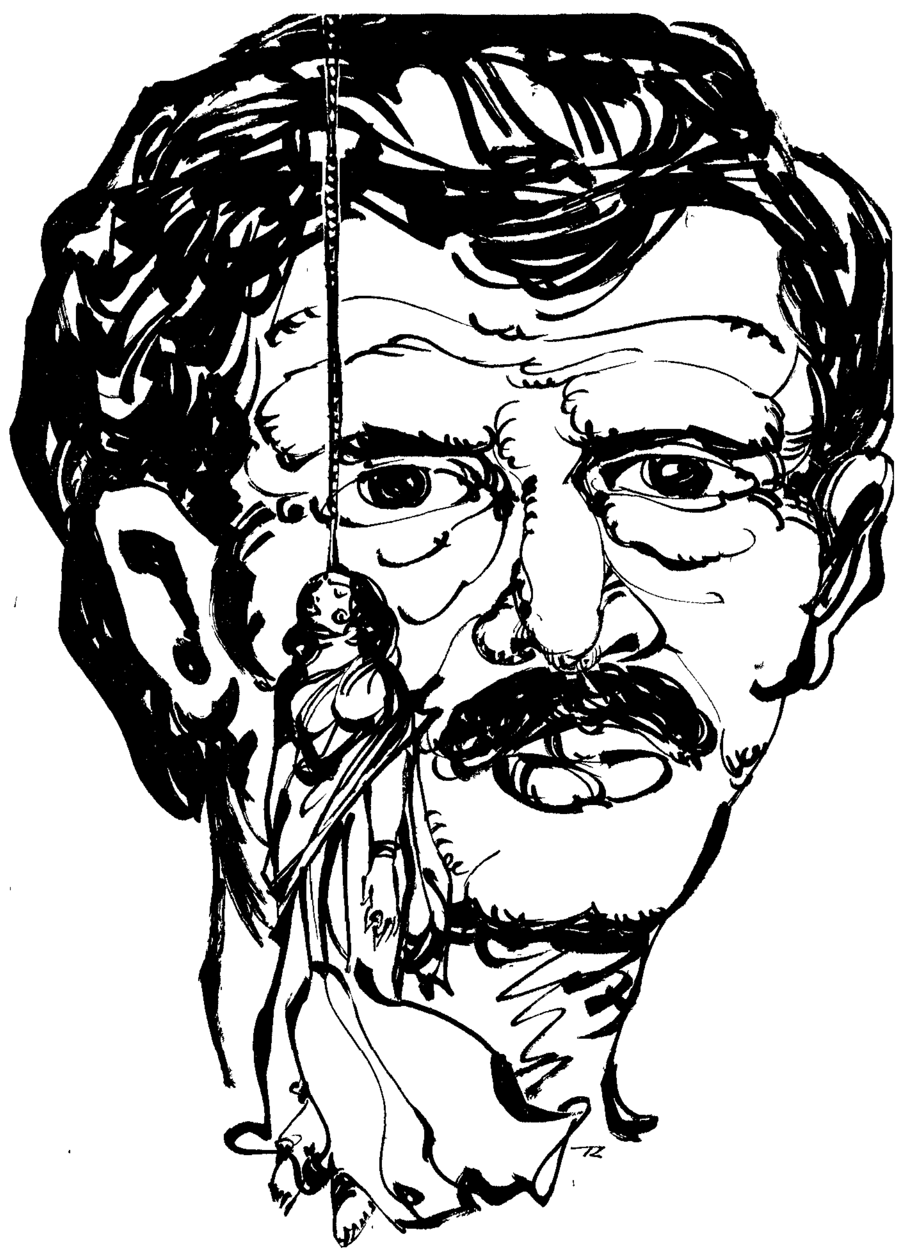

పొర ఏర్పడింది. ఇంతలో నరసింహులు గబుక్కున లేచి వెళ్ళి గోడ బీరువాలో నుండి చిన్న చెక్క పెట్టి తీసుకొని వచ్చి తెరిచి చూపించాడు.

అందులో కొన్ని బంగారు వస్తువు లున్నాయి.

"చూడండిసార్! నా కూతురికోసం చేయించి దాచి ఉంచిన వస్తువులు వీటిలో వాళ్ళమ్మవి కూడా ఉన్నాయి. ఆ బీరువాలో ఉన్న స్టీలు, ఇత్తడి వస్తువులూ దాని కోసమే ఉంచాను. ఆ మూల ఉన్న ట్రంకు పెట్టిలో ఉన్న బట్టలన్నీ దానివే సార్!. . 'ఈ వస్తువులన్నీ నీ కోసమేనమ్మా' అంటే 'ఇవి నా కెందుకు నాన్నా' అనేది నా బంగారు తల్లి. దానికి అర్ధం ఆనాడు నాకు తెలియక పోయినా ఈ బంగారం విడిచిపెట్టి నా బంగారు తల్లి వెళ్ళి-పోయిన రోజున తెలుసుకున్నాను. ఎంత పని చేసిందో చూడండి సార్!... ఇప్పుడు వీటిని నేనేం చేసుకోవాలి?...." అంటూ తల బాదుకుని ఏడవ సాగాడు చేతిలో పెట్టి నేల మీద పడి వస్తువులన్నీ చెల్లా చెదురై పోయాయి వాటి నన్నిటినీ ఏరి పెట్టిలో పెట్టి దానిని తీసుకెళ్ళి బీరువాలో పెట్టారు మాష్టారు-గారు. జేబులో నుండి రుమాలు తీసి కళ్ళొత్తు-కుంటూ వెలుపలికి నడిచారు. మరిక ఆ ఉద్వేగాన్ని భరించలేక!

* * *

నరసింహులు ఏడుస్తున్నాడు. గొల్లున ఏడు-స్తున్నాడు

ఆ మూల వెలుగుతున్న చిరు దీపం వైపు చూస్తూ

చింకి చాప మీద కూర్చుని ఏడుస్తున్నాడు.

చిరు దీపం చిట్టి పోయింది. చిరు దివ్వె ఆరి పోయింది. తన బ్రతుకు చింకి చాపలా మారి పోయింది.

జుట్టు పీక్కున్నాడు నరసింహులు. మూడు రోజులుగా కన్నీళ్ళు కారుస్తున్న అతని కళ్ళు గాజు కళ్ళలా మారి పోయాయి. మొహం పాలిపోయింది. గెడ్డం పెరిగి పోయింది.

జవసత్వాలుడిగిన వాడిలా గోడకు చేరబడి ఏడుస్తున్నాడు. కన్నీరు ఏరులా పారుతుంది. పారుతున్న కన్నీటిని ఎవరు ఎన్ని విధాలుగా ప్రయత్నించినా ఆపలేక పోతున్నారు. ఆ కళ్ళు శాశ్వతంగా మూసుకున్ననాడే అది సాధ్యమని ఊహించారు కొందరు.

ఊహలన్నీ నిజాలయితే విధిని, విధాతన్నూ నమ్మే వాళ్ళెవరూ?....

ఎవరో, దగ్గరగా వేసి ఉన్న తలుపులను తోసుకుని లోపటికి వచ్చారు.

నరసింహులు మెల్లగా తలఎత్తి చూసాడు. కన్నీటి తెరలలోంచి ఎదురుగా నిలుచుని ఉన్న అమ్మాయి అలుక్కు పోయినట్టు కనిపించింది. చేతి మండతో రెండు కళ్ళూ తుడుచుకుని చూసాడు.

ఆ అమ్మాయే!....

తను మూడు రోజుల క్రితం వరకూ ప్రతీ రోజూ ఒక కవరు అందించే అమ్మాయే!

ఎందుకొచ్చింది?....

ఆమె కవరు తన దగ్గర ఉండిపోయింది కదూ? ఆ కవరు కోసమేనేమో?! ..

ఉండిపోయిందని ఎలా తెలుసూ?....

ఎందుకు తెలియదూ?.... తరువాత వచ్చే కవరులో, తను ఇవ్వకుండా ఉంచేసిన కవరులోని వివరాలు కొన్నైనా రాసే ఉంటాడు కదా? ఆ రోజు కవరు అందిందో లేదోనని వ్రాస్తాడుకదా?.... ఆ కవరు కోసమే వచ్చి ఉంటుంది.... అసలు తను ఇల్లు ఎలా తెలుసుకుంది?.... ఎలాగో తెలుసుకుని ఉంటుంది. అందుకే రాగలిగింది.

కవరు ఉంచేసినందుకు క్షమాపన చెప్పుకోవాలి!

"ఏం కావాలమ్మా!"

అతని గొంతు బొంగురు పోయి ఉంది.

"నా పేరు శారద...." అని చెప్పి ఆగిపోయింది. ఆమెకు మాట్లాడం అంటే భయంతో గొంతు తడారి పోతుంది.

"కూర్చో అమ్మా!" అన్నాడు నరసింహులు.

గబుక్కున చాప మీద కూర్చుండి పోయింది, మరిక నిలువలేనట్టు. గొంతు లాలాజలంతో తడుపుకుంది మాట్లాడాలని.

"నేను.... నేను మీ అమ్మాయిస్నేహితురాల్ని! మీరు ప్రతీ రోజూ నాకు ఇచ్చే కవరు తీసుకొచ్చి మీ లావణ్యకే ఇచ్చేదాన్ని. అవి చదువుకుని అందులో వివరాలు నాకు ప్రతీ రోజూ చెప్పేది....' నిద్రలో మాట్లాడుతున్నట్టు చెప్పుకు పోతుంది శారద.

ఆశ – నిరాశ

మనిషిని
చైతన్యంతో
కడవరకు
బ్రతికించేది ఆశ!
మనిషిని
సజీవంగా
దహనం
చేయగలిగేది నిరాశ!!

– వలి

ఆలోచనకు ఇవతలి వైపు

పిచ్చివాడిలా చూస్తున్నాడు నరసింహులు ఆమె వైపు!

"....ఆ రోజు మా స్నేహితురాలు సుభాషిణి పెళ్ళి శివాలయంలో జరుగుతుంటే లావణ్య, నేనూ వెళ్ళాం! అక్కడ అనుకోకుండా ఒక రచయితతో మన లావణ్యకు పరిచయం కలిగింది. అతనిది రాజమండ్రి. సుభాషిణి వాళ్ళ పెద నాన్నగారి అబ్బాయట.... అతని రచనలంటే తనక ఇష్టమని ఆ రోజు నుండీ చెబుతూ ఉండేది నాతో. ఆ చెప్పే తీరు చూసి ఓ రోజు నాకు అనుమానం వచ్చి, "నీకు అతని రచనలంటే ఇష్టమా? లేక అతనంటే ఇష్టమా?' అని అడిగాను. నవ్వి వూరుకుంది. ఆ తరువాత అతనినుండి నా అడ్రస్సుకి ఉత్తరాలు రావటం మొదలయ్యాయి. అప్పుడు నాకు అర్థమయింది. పరిచయాలు కాస్తా ప్రేమలుగా మారాయని.... లావణ్య నా దగ్గం ఏ విషయం దాచేదికాదు. అతనంటే ఎంత ఇష్టమో చెప్పి మురిసి పోయేది. ఒక్కొక్క రోజు వచ్చిన లిటర్లలో పెళ్ళంటూ జరిగితే తనతోనే జరుగుతుందని రాసేవాడు. అప్పు డప్పుడూ నిరాశగా రాసేవాడు. తన తల్లి దండ్రులు ఒప్పుకోలేదనో, లేక తన అన్నయ్య ఇష్టపడలేదనో రాసేవాడు. అప్పుడు లావణ్య డీలాపడి పోయేది! ఆ సమయంలో దాన్ని చూస్తుంటే నా గుండె తరుక్కు పోయేది! ఆ మరుసటి రోజే ఆనందకరమైన వార్త చెప్పేది. ఇలా ఆరు నెలలుగా తను తీపి చేదులు చవి చూస్తూ, నాకూ చూపించేది. కాని పది రోజుల నుంచి వచ్చే ప్రతి ఉత్తరం నిరాశను సృష్టిస్తూ వచ్చాయి. తనకు వేరే పెళ్ళి సంబంధం చూపించటానికి బలవంతంగా తీసుకెళుతున్నారని, అన్నయ్య, తండ్రి తిట్టారని, అదర్శంతో రాసిన తన కథలను కించ పరిచారని.... ఆదర్శాలు కథలలో వ్రాయడానికేగాని, ఆచరించడానికి కాదన్నారనీ – ఇలా రాస్తూ వచ్చాడు. లావణ్య నన్ను వాటేసుకుని గొల్లున ఏడ్చేది. దాన్ని ఓదార్చడం నాశక్తికి మించిన పనయ్యేది. మరో రోజు తను ఆత్మహత్య చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించి దొరికి పోయానని, అప్పటినుండి తనతో ఇంట్లో వాళ్ళెవరూ మాట్లాడం లేదని వ్రాసాడు. ఆ రోజు లావణ్య తల బాదుకుని ఏడ్చింది.

ఆరోజు – అదే, లావణ్య చనిపోయిన రోజుకు ముందు రోజు వచ్చిన లిటర్‌లో రేపు రాయబోయేదే చివరి లేఖ. ఇది నీకు నేను రాయలేకపోతే నేను లేననుకో! రెండో ఆత్మహత్యా ప్రయత్నంలో ఈ లోకాన్ని విడిచి, మరో లోకంలో నీ కోసం వేచి ఉంటాను. లిటర్ రాసానంటే మనం ఒకటయి పోయినట్టే!....' అని ఉంది. – అందుకే ఆ రోజు మీరు వీధి చివరికి వెళ్ళేవరకూ చూస్తూ ఉండిపోయాను. మీరు మలుపు తిరిగిన తరువాత ఇంటికి తాళం వేసి ఇక్కడికి వచ్చి లావణ్యతో చెప్పాను. బాధ పడుతున్న దానిని ఓదార్చాను. కాని ఇంత పని చేసుకుంటుందని ఊహ మాత్రంగానైనా నేననుకోలేక పోయాను...."

చెపుతున్న శారద కళ్ళలో నీళ్ళు నిండు కున్నాయి. అంతావిన్న నరసింహులు దిగ్గున తల పైకెత్తాడు. గోడకు కొట్టి ఉన్న మేకుకు వ్రేలాడుతున్న ఖాకీ రంగు సంచి, ఉరి పోసుకున్న లావణ్యలా అటూ. ఇటూ ఊగుతుంది. కిటికీలో నుంచి వస్తున్న గాలికి.... గబుక్కున లేచి సంచి అందుకుని మరలా కూలబడి పోయాడు నరసింహులు. అందులో ఉన్న కవరు తీసి చించాడు.

డియర్ లావణ్య,

ఈరోజు లిటర్ కోసం నీవు వెయ్యి కళ్ళతో ఎదురు చూస్తూ ఉంటావని నాకు తెలుసు. అంతేకాదు ఈ లిటర్ చదివి నువ్వు ఎగిరి గంతేస్తావని కూడా నాకు తెలుసు. ఎగిరిన దానివి కాస్తా మెల్లగా ఎగురు. మరీ పైకి ఎగిరావంటే పై లోకానికి వెళ్ళిపోతావు. నిన్నందుకోవడానికి నే నక్కడ ఉండేవాడినే గాని మా వాళ్ళు మన పెళ్ళికి అంగీకరించారు గనుక నేను ఈ లోకంలోనే ఉన్నాను. కనుక నీవూ ఇక్కడే ఉండాలి.... తరువాత జంటగా సుందర మధుర స్వప్న లోకాలలోకి తేలిపోదాము.

ఇక అసలు విషయం మా వాళ్ళందరితో కలసి మరో వారం రోజుల్లో మీ ఇంటికి వస్తున్నాం. మిగతా విషయాలన్నీ మీ ఇంటి దగ్గరే మాట్లాడుకుందాము.

ఇట్లు
నీ మధు

నరసింహులు ఉత్తరం చదివి నవ్వాడు. పిచ్చి వాడిలా నవ్వాడు. తన కూతురి తలపై విధి వ్రాసిన చక్కని రాతను తనే కావాలని చెరిపేసినందుకు జుట్టు పీక్కుని నవ్వాడు.

ఆ నవ్వులో ఉన్న ప్రేమను, బాధను శారద భరించలేక పోయింది.